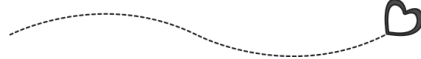

Make a wish...

ခံစားချက်အားလုံးကို

บทนำ

Make a wish... make a wish...
For you...the one I love...
And last forever...

อธิษฐาน... เพียงคำอธิษฐานหนึ่งเดียว...
เพื่อเธอ...เพียงผู้เดียวในใจฉัน...ตลอดไป...

ท่วงทำนองบรรเลงเพลงอันงดงามอ่อนช้อยดังผ่านความเงียบบ
มือขาวเนียนนุ่มทั้งสองข้างลื่นไหลไปตามจังหวะทำนองเพลงอย่างไม่
ติดขัด โบกหน้าหวานซึ่งอ่อนโยนของเด็กสาวดุจดวงดงามยามหลับตาพริ้ม
สอดคล้องกับท่วงทำนองเพลง Make a wish อันแสนเศร้าที่ว่าไพละ
แม้จะฟังดูรวดราว แต่ก็สวยงาม...

เสียงตบมือดังขึ้นทันทีที่เพลงจบลง เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลานั้น
เป็นผู้ชมอยู่บนโซฟานุ่มนวลหลังใหญ่ข้างแกรนด์เปียโนสีดำซึ่งเด็กสาวใช้
บรรเลงเพลง เขาลุกขึ้นยืนและเดินเข้ามาหาเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"เก่งเหมือนเดิมเลยนะฮิเมะจัง"

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ฉันยังต้องฝึกอีกเยอะอยู่นั้นแหละ" เด็กสาวตอบพร้อมกับยิ้มเงินๆ
มูราคามิ ยิเมะ... ผู้เป็นเจ้าของใบหน้าสวยใสอ่อนเยาว์สวมวัยมัธยม
ปลาย เส้นผมสีน้ำตาลหยักศกเล็กน้อยของเธอยาวถึงกลางหลัง ดวงตา
อบอุ่นสีเดียวกับเส้นผมจับจ้องไปที่เด็กหนุ่มตรงหน้าด้วยแววตาเปี่ยมไป
ด้วยความรัก

"โคโตะ นัดไปโรงพยาบาลอีกที่เมื่อไหร่หรือ" ยิเมะถามพลาง
ลุกเดินไปนั่งยังโซฟาตัวที่เด็กหนุ่มเพิ่งลุกขึ้นมาเมื่อครู่

"พรุ่งนี้..." โคโตะตอบ เขาเดินกลับมา นั่งข้างเธอ

"อย่างนั้นหรือ... หมอบอกว่าโคโตะใกล้จะหายแล้วใช่ไหม" ยิเมะ
ถามซ้ำอีกรอบ สีหน้าโคโตะเจื่อนลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถามนั้น เขา
จ้องมองใบหน้าอันเต็มไปด้วยความหวังของเด็กสาวแล้วก็รู้สึกเศร้าใจกับ
ความเป็นจริงที่มีอาจหลีกเลี่ยงสักวันหนึ่ง... วันนั้นจะต้องมาถึง...

เขาตัดสินใจจะหวัง แม้รู้ว่าความหวังนั้นริบหรี่เต็มทน

"อืม... อีกเดี๋ยวฉันก็จะหาย..." โคโตะพูดด้วยรอยยิ้ม จุดประกาย
ความหวังที่ดูเล็กน้อยแต่มีความหมายให้กับยิเมะ เด็กสาวยิ้มกว้างเหมือน
เด็กๆ ก่อนจะเอนตัวลงซบไหล่เขา ใบหน้าดีใจของเธอทำให้โคโตะเริ่ม
รู้สึกผิดที่โกหกเธอออกไป

เมื่อพ้นจากรัศมีสายตาของเด็กสาวแล้ว สีหน้าของโคโตะพลัน
หมองลงทันที ถึงแม้วันนี้เขายังสามารถเดินไปเดินมาได้เป็นอย่างดี
แต่จะอีกสักกี่วันกันที่เขาจะได้ยิ้มและปลอบใจเธอ

อีกสักกี่วัน...?

1

"อิซิงายะซัง"

"ครับ"

"หมอเสียใจด้วย อาการของโรคลูกกลมเกินกว่าจะผ่าตัดรักษา"
หมอหนุ่มพูดด้วยสีหน้าเศร้าสลดเมื่อต้องแจ้งข่าวร้ายให้คนไข้ทราบ

ไคโตะนั่งนิ่งตัวขา อย่างงั้นเหรออ... ถ้าหมอพุดแบบนี้ก็หมายความว่า...
เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้วงั้นเหรออ...

"ทางเราทำได้แค่ประวิงเวลาเอาไว้เท่านั้น ได้แค่นี้เวลาออกไป"

ไคโตะหน้าซีดลงกะทันหัน

แล้วอีเมะละะ ใครจะอยู่ดูแลอีเมะ ตั้งแต่พ่อแม่ของอีเมะตายไป
ครอบครัวของเขาซึ่งสนิทกับครอบครัวมูราคามิมาตลอดได้รับอีเมะมา
อยู่ด้วย อีเมะไม่เหลือใครอีกแล้ว

ยิ่งเมื่ออิซิงายะ โคชิโร่... พ่อของเขาไม่อยู่บนโลกนี้ด้วยแล้ว...

"คุณหมอ...ไม่มีทาง...รักษาได้เลยหรือครับ" ไคโตะถามซ้ำ เพื่อว่า
ปาฏิหาริย์อาจจะให้เห็นเหมือนในหนัง ด็อกเตอร์ซารากิถอนหายใจ
เนิ่นนานพร้อมกับส่ายหน้านิดๆ

"หมอละใจด้วยครับ" คำปฏิเสธสุดท้ายช่างฟังดูโหดร้ายเสีย
เหลือเกิน หมอห่มุ้มขอตัวและเดินหายออกจากห้องทำงานไป เหลือเพียง
ไคโตะนั่งซ็อกกับความจริงที่เพิ่งได้รับฟัง สีหน้าของอีเมะยามได้รับรู้
ข่าวนี้แวบขึ้นมาในสมอง เพียงแค่นั้นเด็กหนุ่มก็รู้สึกเจ็บปวด

"แค่นี้!" เขาโອออกมาอีกครั้ง เขารู้ดีว่าอีกไม่นาน... อีกไม่นานแล้ว...

เด็กหนุ่มค่อยพยุงตัวลุกขึ้นยืนก่อนเดินออกจากห้องทำงานของ
ด็อกเตอร์ซารากิเพื่อกลับบ้าน กลับไปหาอีเมะที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ตาม
เขามาที่โรงพยาบาลด้วย

"คุณชายครับ กลับบ้านนะครับ" เออิจิ คนขับรถวัยสี่สิบที่อยู่กับ
ครอบครัวอิซิงายะมานับสิบปีเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเห็นใจ การที่คุณชาย
คนเดียวที่บ้านต้องมาป่วยเป็นโรคร้ายแรงถึงชีวิตเช่นนี้ทำให้คุณนาย
ฮานาโกะเสาหลักของบ้านทุกขใจจนถึงขั้นล้มป่วยไปด้วยอีกคน ทั้งบ้าน
เหลือเพียงคุณหนุ่มน้อยอีเมะเท่านั้นที่ยังคงสุขภาพดีอยู่

ไคโตะพยักหน้าเนือยๆ สีหน้าว่างเปล่าราวกับกระดาดชาขาวไว้
รอยเปื้อน ถ้าเขาตายไป... อีเมะจะทำยังไงนะ... อีเมะจะอยู่ได้ยังไงกัน...
อยู่คนเดียววันละหรือ...

นานมาแล้วที่จิตใจของอีเมะอยู่ในสภาพแตกร้าวนับตั้งแต่ทั้ง

//

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ครอบครัวเสียชีวิตไปในเพลิงไหม้ ตอนนั้นเธอได้แต่ยืนมองบ้านทั้งหลัง ถูกเปลวไฟกัดกินจนมอดไหม้กลายเป็นถ้ำถ้ำ มองดูร่างที่ไหม้เกรียมของพ่อ แม่ และพี่สาวถูกนำออกมาจากซากบ้านซึ่งแทบไม่เหลืออะไรสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่เธอได้รับจากพ่อแม่ก็คือเงินในธนาคารเท่านั้น

ตั้งแต่นั้นมา... เขาก็กลายเป็นคนที่คอยดูแลอิเมะมาตลอด

เด็กหนุ่มถอนหายใจยาว เธอคงรับไม่ได้... เธอรับเรื่องกดดันแบบนี้ไม่ได้แน่นอน...

เขายังจำภาพตอนที่เธอสูญเสียครอบครัวและญาติสนิททุกคนไปในเหตุการณ์ครั้งนั้นได้อย่างชัดเจน ตอนนั้นอิเมะเพิ่งจะอายุแค่แปดปี ตั้งแต่ตอนนั้น เขาก็รู้สึกว่าการปกป้องดูแลอิเมะคือหน้าที่ของเขา

โคโตะจดจำทุกรื่องราวของอิเมะได้อย่างแม่นยำ เขารู้ดีว่าอิเมะชอบหรือไม่ชอบอะไร ทุกครั้งที่อิเมะร้องไห้ เขาจะคอยปลอบ ทุกครั้งที่อิเมะมีเรื่อง เขาจะคอยแก้ไขให้ เด็กสาวจึงผูกพันกับเขามาก เธอพึ่งเขาแทบทุกเรื่องจนในตอนนั้นเด็กหนุ่มรู้สึกเสียใจ... เสียใจที่เอาใจใส่อิเมะมากเกินไป

ยิ่งเป็นแบบนี้... เธออาจยิ่งตัดเขาไม่ขาด ลืมเขาไม่ลง... และคงต้องเสียใจไปอีกนาน...

รถแล่นผ่านประตูใหญ่ของบ้านเข้าไปอย่างเชื่องช้า ผ่านบรรยากาศเศร้าสร้อยเหงาหงอยของบ้านราวกับสายน้ำไหลผ่านก้อนหินผุพัง ไม่มีอีกแล้วเสียงหัวเราะสดใสไร้แรง เสมือนมีพายุร้ายพัดผ่านบ้านตระกูลอิซิงายะ เริ่มจากการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของอิซิงายะ โคชิโร่ เจ้าบ้านผู้อ่อนโยน ผู้เป็นทั้งพ่อที่แสนจะใจดี และสามีผู้เป็นที่รักยิ่ง... เรื่อยมาจนถึงอาการป่วยร้ายแรงของโคโตะ รวมถึงสุขภาพซึ่งทรุดโทรมลงอย่างเห็นได้ชัดของฮานาโกะ

อิเมะวิ่งออกมาจากตัวบ้านพร้อมด้วยรอยยิ้มสดใส โคโตะมองดูสีหน้าสดใสของเด็กสาวแล้วสะท้อนใจ เขาไม่ต้องการให้รอยยิ้มนั้นหายไป ไม่ต้องการให้ใบหน้าสวยใสนั้นมีน้ำตาอีก แต่เขาจะห้ามความตายได้หรือ

"ไคโตะ~ เป็นยังไงบ้าง คุณหมอมว่ายังไงบ้าง" ไคโตะสูดลมหายใจเข้าลึกสุดปอด ก่อนจะพูดโกหกคำโตออกไปอีกครั้ง เพราะเขาไม่กล้า... ไม่กล้าพอที่จะพูดความจริงกับเธอผู้แสนเปราะบาง

"ก็...อีกไม่นานฉันคงจะหาย..." หายไปจากโลกนี้" ไคโตะตอบคำในใจ ฮิเมะโม่เข้ากอดไคโตะด้วยอาการตื้อกตื้อใจเหลือจะกล่าว ตั้งแต่รู้ว่าว่าไคโตะไม่สบาย ฮิเมะก็พยายามฝันทำตัวร่าเริง ทว่าเด็กหนุ่มรู้ดีในใจเธอกำลังร่ำร้อง... ถ้าเขาจากไปอีกคน เท่ากับว่าเธอไม่มีใครอีกแล้ว... ไคโตะโอบเอวเธอเข้าใกล้ก่อนจะลูบผมเธอเล่นพร้อมกับยิ้มบาง

"เข้าบ้านเถอะ ที่นี่หนาว"

"ฮะ จริงดิ ขอโทษทีนะ ฉันลืม" ฮิเมะพูดเสียงสดใส เธอดึงแขนไคโตะให้เดินตามมา เสียงหัวเราะดังมาจากคนทั้งสอง เเค่อจิมองตามด้วยแววตาลั่นเทา เหตุไฉนพระเจ้าจึงโหดร้ายกับเด็กทั้งสองเช่นนี้ พวกเขาควรจะได้มีความสุข

น่าเสียดายที่ความสุขนั้นคงไม่มีวันมาถึง...

ฮิเมะดึงแขนไคโตะให้นั่งลงบนโซฟาข้างๆ เธอ สีน้ำสดใสซุกซนราวกับเด็กน้อยนั่นคือสิ่งที่ไคโตะปรารถนาจะให้มันคงอยู่บนใบหน้าของฮิเมะตลอดไป เขายังคงยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยนแม้ในใจจะเป็นทุกข์ก็ตาม

"ไคโตะ ฉันเล่นเพลง make a wish ที่ไคโตะแต่งให้ได้อีกก่อนแล้ว ฟังนะ..." ไคโตะแต่งเพลง make a wish ให้ฮิเมะในวันเกิดของเธอ ตัวโน้ตนั้นยากมากเสียจนเธอต้องค่อยๆ แกะทีละท่อน

ความสามารถทางด้านดนตรีของไคโตะนั้นอยู่ในระดับสากล เขากำลังจะได้รับทุนไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงด้านดนตรี ถ้าไม่ติดที่เขาล้มป่วยเสียก่อน

"ฮีม" ไคโตะตอบรับด้วยรอยยิ้ม ฮิเมะรีบเดินไปที่แกรนด์เปียโนตัวใหญ่พร้อมกับจรดปลายนิ้วลงบนคีย์เปียโน

ท่วงทำนองอันอ่อนหวานแต่แสนเศร้าถูกบรรเลงผ่านปลายนิ้วเรียวเล็กของฮิเมะ ไคโตะหลับตา ปล่อยให้เสียงเพลงผ่านเข้าหู และเมื่อ

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

เสียงหวานของฮิเมะร้องดังขึ้น เขาก็ลืมตาขึ้นมองดูใบหน้าสวยของเด็กสาวด้วยแววตาสิ้นระริก

"Just make a wish... have a hope...

Don't cry... Don't be sad... Don't give up...

Please remember... wherever you go... whatever you do...

I'll stay besides you forever...

แค่อธิษฐาน... และอยู่อย่างมีความหวัง...

อย่าร้องไห้... อย่ายอมแพ้... อย่าเสียใจ...

ขอเพียงจำไว้... แม้ว่าเธอจะอยู่ที่ไหน... จะทำอะไร...

ฉันจะอยู่ตรงนี้... ข้างๆ เธอ... เสมอไป..."

น้ำตาของเด็กสาวไหลอาบแก้มลงมาซ้ๆ ทำไม่กันนะ... ฉันจะเศร้าทำไม... ในเมื่อโคโตะกับบอกเองว่าใกล้จะหายดีเป็นปกติแล้ว เขายังอยู่กับฉันต่อไปเรื่อยๆ

จริงสินะ... เพราะฉันรู้... เพราะฉันเดาออก...

เพราะโคโตะโกหก...

โคโตะนอนมองถาดยาที่พยาบาลจัดมาให้ด้วยสายตาเหม่อลอย ยากำนวนมากขนาดนั้น... กินเข้าไปแล้วจะช่วยต่อเวลาชีวิตให้เขาหรือเปล่านะ...

"อิซิงายะซัง ทานยาได้แล้วค่ะ" โคโตะรับยามากิน นานแค่ไหนแล้วนะที่เขาต้องมีชีวิตอยู่กับยากำนวนมากแบบนี้ ยาที่เขาปฏิเสธแทบจะทุกครั้ง จนบัดนี้กลับยอมกินโดยไม่หลีกเลี่ยง แม้จะเป็นการฝืนใจ แต่เขาก็ยอมทำทุกอย่างเพียงแค่ว่าจะได้อยู่กับฮิเมะต่อไป

"คุณพยาบาล"

"คะ" พยาบาลสาวหันมายิ้มให้ด้วยสีหน้าอ่อนโยน ไคโตะถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนเอ่ยถามเสียงเบาหวือราววิญญูณกาลล์หลุดจากร่าง

"ผม...จะหายดีใช่ไหมครับ" ทันใดนั้นเองสีหน้าอ่อนโยนก็แปรเปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย พยาบาลสาวส่งยิ้มเศร้าให้เด็กหนุ่มผู้นางสงสารด้วยแววตาอาทร

"มีความหวังเข้าไว้นะคะ" ถึงแม้จะนางสงสารแต่เธอก็ไม่อยากโกหก เธอรู้ว่าชีวิตของเด็กหนุ่มเหลือเวลาอีกไม่มาก สภาพร่างกายทรุดหนักเต็มที เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเขายังเดินเหินสะดวก แต่มาถึงตอนนี้...อาการของโรคลุกลามอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้ร่างกายทรุดลงอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน สีหน้าเด็กหนุ่มซีดเผือด พยาบาลสาวยกถาดยามาถือไว้ก่อนจะหันมามองเด็กหนุ่มอีกครั้ง

"ขอเพียงแค่นี้มีความหวัง ไม่ว่าจะไรก็เป็นจริงได้คะ"

ความหวังนั้นหรือ... จริงสินะ ถ้ามีความหวัง...

"แค่นี้!" เด็กหนุ่มไ้่อีกครั้ง คราวนี้เขารู้สึกเหมือนจะตาย พออาการไอทุเลาลง เด็กหนุ่มก็เลื่อนมือที่ปิดปากออก เลือดสีแดงเข้มปรากฏอยู่บนฝ่ามือ...

2

ฮิเมะยีนนั่งอยู่หน้าห้องพักรักษาตัว เสียงไอเมื่อครู่ฟังดูน่ากลัวมาก จนเธอหยุดชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปปิดลูกบิดประตู เสียงนั้นบาดลึกถึงหัวใจ ไคโตะไม่เคยบอกเธอว่าอาการของโรครุนแรงถึงขั้นนี้แล้ว เขาเอาแต่ยิ้มให้เธอและบอกว่าไม่เป็นอะไร...ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย...

ในที่สุดเสียงนั้นก็หยุดลง เธอรวบรวมความกล้า บันยืมที่โบหน้าและเปิดประตูเข้าไปพร้อมกับรอยยิ้มเหมือนเช่นเคย

ทว่า...เลือดสีแดงบนฝ่ามือของไคโตะทำเอารอยยิ้มเธอกลายเป็นรอยยิ้มค้าง

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ไค...โตะ..." เด็กหนุ่มสะดุ้งตกใจ เขารีบคว้าที่ขลุ่ยมาเช็ดแล้วทิ้งมันลงถึงขยะข้างเตียงทันที สีหน้าซีดเผือดไร้สีเลือดของเขาทำให้ฮิเมะหนาวไปทั้งตัว อะไรกัน... แบบนี้นั้น...

"มะ...มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ฮิเมะ" ไคโตะรีบถามพร้อมยกยืมให้ อย่างอ่อนโยน แต่ฮิเมะกลับมองไปที่บรรดาอุปกรณ์การแพทย์ทั้งหลายซึ่งใช้ประคองชีวิตของไคโตะแทน

"ฮิเมะ..."

"ฮะ เอ่อ...ขอโทษนะ ฉันเอาผลไม้มาฝาก แอปเปิ้ลที่ไคโตะชอบไง" ฮิเมะสะดุ้งเฮือกกับเสียงเรียกแผ่วเบาของไคโตะ เธอถึงรู้ตัวว่าสีหน้าตัวเองดูแย่มากแค่ไหน เด็กสาวรีบส่งยิ้มกว้างให้เขา เขากะระเข้าผลไม้ไปวางที่โต๊ะข้างเตียง แล้วเดินไปนั่งที่เก้าอี้เย็บผู้ป่วย รอยยิ้มที่เธอพยายามจะให้มันดูสดใสเหมือนเก่ากลับเป็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความเศร้าใจซึ่งอัดแน่นเต็มหัวใจ

"งั้นเจ้าหญิง ไปทำอะไรมา ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น" ฮิเมะเงยหน้าขึ้น เจ้าหญิงเป็นชื่อเล่นของเธอที่มีแต่ไคโตะเท่านั้นที่เรียก เมื่อได้ยินชื่อเล่นนั้น น้ำตาของเด็กสาวก็หยดลงกระทบฝ่ามือ เธอรีบปาดมันออกทันที

"ไคโตะสบายดีมั๊ย อยู่ในนี้คุณพยาบาลดูแลดีมั๊ย"

"ก็ดี... ฉันได้เล่นไฟกับเด็กๆ ห้องโน้นด้วย"

"งั้นหรือ อ้อ จริงสิ อีกเดี๋ยวคุณแม่จะมาเยี่ยมมะ"

"คุณแม่เดินไหวแล้วหรือ"

"อ้อ! ท่านแข็งแรงขึ้นมากระหว่างที่ไคโตะมาอยู่ที่นี้..." น้ำเสียงฮิเมะเศร้าลงกะทันหันเมื่อพูดมาถึงเรื่องนี้ ไคโตะมองดูใบหน้าเธอเนิ่นนาน เธอจะเศร้าขนาดไหนนะตอนที่เขามาอยู่ที่นี้

ตั้งแต่เขามาอยู่โรงพยาบาล ฮิเมะจะมาเยี่ยมตลอดและอยู่กับเขาทั้งวัน คอยดูแลทุกอย่างจนมีค่า จากนั้นจึงกลับบ้านเพื่อไปดูแลคุณแม่ของเขาต่อ

"ไคโตะ เอาแอปเปิ้ลหรือองุ่น" แม้จะเศร้าเหลือประมาณ แต่ฮิเมะก็ยังสามารถคงรอยยิ้มไว้ได้อย่างเหลือเชื่อ ไคโตะเห็นดังนั้นจึงค่อยวางใจ